

og heller ikke hensynet til de øvrige kreditorer taler for en indgående bevisførelse.

Retsplejerådet – og *Justitsministeriet* – foreslår derfor, at det nugældende system opretholdes, således at arrest kan foretages – eventuelt mod sikkerhedsstillelse – medmindre skyldneren inden for rammerne af den tilladte bevisførelse kan godtgøre, at fordringen ikke består.

Retsplejerådet foreslår som udgangspunkt ingen ændringer i reglerne om sikkerhedsstillelse. Dog foreslås tilvejebragt udtrykkelig hjemmel for, at fogeden kan justere kravet til sikkerhed, indtil arresten er foretaget, men ikke efter dette tidspunkt. Begrundelsen herfor er, at det kan være vanskeligt allerede før arrestforretningens påbegyndelse at bedømme alle forhold af betydning for fastsættelsen af sikkerhedens størrelse.

Det præciseres i øvrigt, at fogedretten bør foretage en konkret bedømmelse med hensyn til sikkerhedens art og størrelse, således at sikkerheden ikke fastsættes urealistisk høj. Der henvises til forslaget til § 629.

2.3. Arrestforretningens gennemførelse

Retsplejerådet foreslår, at der under en arrestforretning i videst muligt omfang anvendes samme regler som ved udlægsforretninger, således at der gennemføres en regelforenkling i overensstemmelse med den modernisering, der fandt sted ved udlægsreformen i 1976. Da de gældende regler om fremgangsmåden ved foretagelse af arrest i øvrigt ikke har givet anledning til kritik, foreslås disse regler videreført.

Efter udlægsreglerne fastsætter fogedretten tid og sted for forretningens foretagelse. Efter de gældende regler skal en arrestforretning som hovedregel påbegyndes på skyldnerens bopæl. Indførelse af samme regel som for udlægsforretningerne vil medføre den fordel, at fogedretten i større og mere komplicerede arrestforretninger kan beramme sagen til foretagelse på hovedkontoret i tilfælde, hvor der må forventes en mere omfattende bevisførelse. Efter retsmidlets karakter vil der dog ofte være behov for at påbegynde arrestforretningen som udgående fogedforretning uden forudgående underretning af skyldneren. Dette kan have betydning både af hensyn til en hurtig indgriben over for skyldnerens dispositioner og for rekvirentens muligheder for at sandsynliggøre, at der foreligger en aktuel grund til at antage, at skyldneren ved sine dispositioner vil bringe fordringshaverens fyldestgørelsesmulighed i fare.

Ved lovforslaget foreslås derfor, at der anvendes samme fremgangsmåde ved arrestforretninger som ved udlægsforretninger i de tilfælde, hvor dette er muligt (§ 631, stk. 2).

2.4. Appel af fogedrettens afgørelser i arrestsager

En rekvirent kan efter den gældende § 645 påkære fogedrettens nægtelse af at foretage arrest efter de almindelige regler i kapitel 53. Endvidere kan fogedrettens ophævelse af en arrest på grund af efterfølgende omstændigheder appelleres efter § 640, stk. 3. Det er imidlertid kun i disse to situationer, der er mulighed for at appellere. Skyldneren har ikke mulighed for at appellere en foretagen arrest eller fogedrettens nægtelse af at ophæve en arrest på grund af efterfølgende omstændigheder.

Retsplejerådet finder, at dette er i strid med det toinstansprincip, der i øvrigt gælder i fogedsager, og at hensynet til skyldneren taler for at ændre det gældende system, navnlig når henses til det ofte lange tidsrum, som kan hengå, inden der foreligger en endelig afgørelse i justifikationssagen. Det nuværende appel-system fører således til, at skyldneren ikke under appel kan få efterprøvet, om arresten er foretaget i genstande omfattet af f.eks. reglerne om transgbeneficiet, ligesom skyldneren er afskåret fra at få efterprøvet fogedrettens afgørelse om fordringshaverens sikkerhedsstillelse.

Retsplejerådet foreslår på denne baggrund, at der åbnes adgang til at påkære fogedrettens afgørelser under arrestsagen i overensstemmelse med reglerne i kapitel 53.

Justitsministeriet er af de anførte grunde enig med Retsplejerådet i, at hensynet til skyldneren i afgørelse grad taler for, at der gives denne en appelmulighed, og der er derfor i forslaget til § 640 medtaget en bestemmelse om kæreadgang efter reglerne i kapitel 53 med tilføjelse om, at kære ikke har opsættende virkning.

3. Forbud

Formålet med et fogedforbud er at værne en rettighedshaver mod, at en anden foretager handlinger, som strider mod rettighedshaverens ret. Forbudet sikrer en hurtig indgriben i tiden, indtil rettighedshaveren kan opnå dom for, at den pågældende ikke er berettiget til at foretage nærmere beskrevne handlinger. Forskellen mellem arrest og forbud består således navnlig i, at rettighedshaveren gennem en arrest sikrer et pengekrav og gennem et forbud overholdelsen af en unkladelsespligt.

Anvendelsen af forbud har i de senere år givet anledning til omtale og kritik navnlig i de såkaldte benzinsager, hvor benzinselskaber har fået nedlagt forbud over for en række benzinførhandlere, fordi de havde indgået overenskomst om forhandling af benzinerprodukter fra et andet benzinselskab.

3.1. Forbudsbetingelser og bevískrav